

'Zelden zijn er zulke mooie boeken over wraak,
verraad en kameraadschap geschreven als deze.'

VN Detective en Thrillergids

VOOR EENS EN ALTIJD

ANDREAS PFLÜGER

THRILLER

Andreas Pflüger

Voor eens en altijd

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Endgültig*
Oorspronkelijke uitgever: Suhrkamp Verlag
Vertaling: Renée Vink
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Getty Images
Auteursfoto: Stefan Klüter/Suhrkamp
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © 2016 Suhrkamp Verlag Berlin
Copyright © 2017 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2017

ISBN 978 94 0160 714 8 | NUR 305

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Anne. Altijd

Mocht er aan het einde nog tijd zijn,
dan wil ik me niet afvragen
waarom ik moet sterven,
maar weten
waarom ik heb geleefd.

La Sagrada Familia

Niets kalmeert haar zozeer als het schoonmaken van haar pistool. Anderen zouden de kamer moeten controleren om zeker te weten dat die leeg is. Zij niet. Zij weet tot op de gram precies wat de patroonhouder weegt die in haar hand glijdt. Ze weet dat er geen patroon in de loop van de Browning High-Power zit, net zo zeker als ze weet dat haar ogen groen zijn. En soms zwart.

Binnen vier seconden heeft ze de veiligheidspal neergeklapt, het slot ontgrendeld en verwijderd en de veer met een vloeiende beweging van de loop getrokken. Belgisch precisiewerk.

Wat heeft ze daar niet allemaal aan te danken gehad.

Op haar tweeëntwintigste schoot ze voor het eerst iemand dood, een drugsdealer die haar wilde omleggen en vergat dat er daar twee voor nodig zijn.

Een jaar later was ze bij een overdracht van losgeld voorbereid op het moment dat de tas met krantensnippers openging, maar niet op de twee-inch-revolver die de ontvoerder van het jongetje in een holster op zijn kuit had zitten. De maanden daarna kon ze alleen maar slapen met het licht aan.

Er volgden nog andere keren, en die zullen haar stuk voor stuk altijd bijblijven.

In Moskou vond ze de moordenaar die haar de groeten van Ilja Ivanovitsj Nikoelin moest doen. Hij speelde een kat-en-muisspelletje met haar in de parkeergarage van Hotel Aralsk, totdat zij de kat en hij de muis was en ze hem hoorde piepen. Zijn buikschot deed haar niets. Maar nog steeds staart de jonge hotelmedewerkster die door een ricochetschot uit haar Browning in het hart werd geraakt haar aan, ziet ze de ogen van de vrouw, van wie ze de hand bleef vasthouden tot het voorbij was.

Boven de wastafel van de luxueuze badkamer vet ze loop en slot zorgvuldig met wapenolie in en denkt aan die ene keer dat ze haar pistool niet had schoongemaakt.

Napels. Het steegje bij de Basilica di Santa Chiara. Daar stond de capo van de Mazzarellaclan te wachten, met wie ze over de schijn-aankoop van tien miljoen euro vals geld hadden onderhandeld. Toen het snuivend uitgesproken woord *'puttana'* haar duidelijk maakte dat ze ontmaskerd was, maakte het niet uit hoe snel ze reageerde.

Ze haalde de trekker over, maar het schot kwam niet.

De vorige dag hadden Niko en zij voor een paar uur naar Berlijn moeten terugvliegen. De staatssecretaris van Binnenlandse Zaken wenste persoonlijk over de stand van zaken te worden geïnformeerd; zo'n ivorentorentype dat nooit zou snappen wat het verschil tussen een memo en een Magnum kaliber.³⁵⁷ was. Na afloop had ze zich afgereageerd op de schietbaan, driehonderdvijftig patronen, maar ze had zich naar het vliegveld moeten haasten, terug naar de capo in Napels, waar haar Browning vanwege de condensaten, de verbrandingsgassen en de kruitresten geweigerd had.

Dat is een goede les voor haar geweest.

De loop van zijn Luger drukte op haar neuswortel. Verbaasd stelde ze vast dat ze niet bang was. Ze dacht alleen maar dat de spleet tussen de tanden van de capo, die hij als een roofdier ontblootte, het laatste was wat ze in haar leven zou zien.

Maar hij was geluidloos voor haar voeten in elkaar gezakt.

Niko. Een schot door het hoofd van honderd meter afstand, met een Colt.

Zoiets kun je niet leren.

Ze poetst alle onderdelen van het wapen met een tandenborstel schoon, zorgt ervoor dat ze geen enkel spleetje overslaat en ziet met voldoening dat de olie pikzwart wordt: alleen dan is het goed. Ze schuift de tandenborstel in de loop om die vanbinnen te reinigen. Ze is zich ervan bewust hoe prettig ze het vindt om het staal vast te houden, dat onverwoestbaar en tegelijkertijd zacht en warm is.

Zo is het al geweest sinds haar vader haar als meisje van twaalf voor het eerst naar de oude steengroeve meenam. Van hem heeft ze alles over schieten geleerd wat een politieman maar aan zijn dochter kan doorgeven.

Haar eerste eigen pistool kreeg ze op haar achttiende verjaardag. Een gebruikte, maar goedverzorgde Starfire 9 mm, die maar vierhonderd gram woog en zich in haar hand vlijde. Ze was dol op dat pistool, een schot in de roos.

Nu wrijft ze over het staal en ruikt eraan.
Geniet van de geur. Nootachtig. Zoet. Zuiver.
Vier seconden om de Browning weer in elkaar te zetten.
Geen betere bètablokker dan het verzadigde smakgeluid waarmee de slede vastklikt.
Maar vandaag niet.

Jenny Aaron loopt de slaapkamer van de suite in. Niko Kvist ligt op bed. Hij bestudeert het dossier nu al minstens voor de derde keer. Dat hoeft Aaron niet. Haar geheugen is een sterk presterend stukje software; ze heeft maar vijf minuten nodig gehad om alles op te slaan:

In februari 1912 schilderde Marc Chagall in Parijs ‘De droomdansers’: twee geliefden die elkaar innig omhelzen op een duizelingwekkend hoog koord tussen de torens van de Notre Dame. Chagall was zo dol op het schilderij dat hij het zelf hield. Toen hij kort voor het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog naar Rusland terugkeerde, gaf hij het aan zijn eerste muze Bella, die later zijn vrouw werd.

Aan het begin van de jaren twintig namen ze het mee naar Berlijn, waar het tot verrukking van Bella in hun slaapkamer hing. Maar toen Chagall haar opbiechtte dat hij een affaire had gehad, verkocht ze ‘De droomdansers’ aan een joodse galeriehoudster om haar man te straffen.

Vier jaar na de machtsovername lieten de nazi’s alle werken van Chagall die ze in handen konden krijgen confisqueren en in het Haus der Kunst in München als ‘ontaard’ aan de kaak stellen. Daarna zouden de tentoongestelde stukken in Luzern van de hand gedaan worden. Maar een nachtwaker, eenzaam achtergebleven na het vroegtijdig overlijden van zijn vrouw, was verliefd geworden op ‘De droomdansers’ en keek er urenlang naar. Hij was geen moedig man. Maar hij vond de gedachte dat hij het schilderij nooit meer zou kunnen zien zo onverdraaglijk, dat hij het achteroverdrukte voor het op transport ging en zich met succes van de domme hield. Tot het einde van de oorlog verstopte hij het bij hem thuis op zolder. Daarna hing het in zijn woonkamer tegenover een pompeuze kastenwand in grootmoeders stijl.

Nadat hij op hoge leeftijd was overleden, lieten zijn kinderen het schilderij taxeren. Natuurlijk mochten ze ‘De droomdansers’ niet houden. Het werd toegewezen aan de kleindochter van de galeriehoudster die het van Bella Chagall had gekocht. Zij wist wat het schilderij voor

haar grootvader had betekend en gaf het daarom permanent in bruikleen aan de Berliner Nationalgalerie.

Daar werd het gestolen. Op klaarlichte dag uit de lijst gesneden. In koelen bloede. Zorgvuldig. Spoorloos.

Twee jaar lang: niets. Begin november kreeg Niko een tip van een informant: een zekere Egger zou de Chagall in bezit hebben. Niko had drie weken nodig om in Brugge contact met hem te leggen.

Zijn verhaal: investmentbankier, verzot op kunst.

Egger wilde drie miljoen pond sterling. In Barcelona.

Daarom zijn ze hier. Twee undercoverrechercheurs met een tas vol geld.

Aarons verhaal: de expert die het schilderij moet keuren.

Niko staat op. Hij slaat zijn arm om Aaron heen en streelt haar teder over haar wangen. Hij ruikt lekker. Ze zijn nu een jaar bij elkaar. Bij de Afdeling mag niemand dat weten, anders zouden ze niet mogen samenwerken. Ze zijn goed in geheimen bewaren. Maar ze hebben heel weinig tijd voor elkaar. In dat jaar werd Niko drie keer uitgezonden zonder dat hij naar Berlijn terug kon. En Aaron twee keer. Warschau, Helsinki. Op hun twee weken vakantie in Marrakesh zijn ze nauwelijks hun kleine riad aan de Djemaa el Fna uit geweest. Ze waren droomdansers in de bloedhitte van de dag en in de nachtelijke kou. IJzig blies de wind uit het Atlasgebergte de steegjes door. Het kon ze even weinig schelen als eten en drinken.

Barcelona is na Napels hun tweede gezamenlijke opdracht. Maar destijds in Napels draaiden ze nog om elkaar heen als twee katten om een gezamenlijk melkbakje. Nu weet ze dat het een heel ander verhaal is om tijdens je vakantie naar bed te gaan met de man van wie je houdt, dan tijdens een speciale operatie. Waarom is ze zo verkrampt? Ze snapt het niet. Barcelona is een routineklus, ze heeft veel lastiger missies uitgevoerd. En toch kon ze vannacht niet slapen en had ze koude rillingen, terwijl Niko naast haar ademde als een kind.

In de eenzaamheid zoekt ze naar het getal achter die rillingen.

Aan alle getallen van één tot tien heeft ze een gevoel toegewezen. Eén staat voor begeerte, twee betekent dankbaarheid, vier is volmaakte beheersing, vijf houdt minachting in, zes medelijden, zeven ergens niet op te hoeven rekenen, acht betekent trots, negen wil zeggen bijna gelukkig zijn. Tien is adrenaline.

Aan het getal drie probeert ze niet te denken.

Het is zover.

Ze legt de Browning bij Niko's Colt in het kluisje in hun kamer. Waar zij naartoe gaan, kunnen ze geen wapens meenemen.

De liftdeur gaat dicht. Drie verdiepingen naar beneden. Aaron verplaatst haar gewicht naar haar andere voet en terug, rekt haar nek uit, duwt haar schouderbladen naar elkaar toe, laat ze ronddraaien, draait haar armen, spreidt haar tenen in haar ballerina's en schudt zich los om spanning in haar lijf op te bouwen.

Zonder het te beseffen voelt ze aan het litteken op haar linkersleutelbeen. Niet het enige. Maar dat ene.

Niko zegt: 'Ik weet een fantastisch restaurant bij Parc Güell. Zullen we er een dagje aan vastknopen en het er morgen van nemen?'

'Een andere keer.' Ze mag doodvallen als ze hier nog langer blijft.

In de lobby zit een jongen naast zijn moeder. Hij heeft een oeroud gezicht. Ogen als stenen waarop zeezout droogt. Hij leest een strip. *Daredevil, de blinde wreker*. Aaron voelt de blik van de jongen in haar rug. Ze kijkt om. Zijn moeder is opgestaan en wil hem meetrekken naar de lift, maar hij verroert zich niet, blijft zitten, staart Aaron aan.

De collega bij de speciale eenheid van de Mossos d'Esquadra die zich voor haar chauffeur uitgeeft, houdt het autoportier van de Mercedes-Benz s-klasse open. Jordi. De twee anderen, Ruben en Josue, spelen voor bodyguard en volgen in een tweede limousine.

Die jongens zijn haar levensverzekering.

Jordi rijdt snel. Rechthoekige kolossen van gewapend beton, jaren zeventig, revolutiebouw. Aaron houdt van alles wat geometrisch is.

Barcelona ademt het laatste licht. De hemel is een vuurloper over gloeiende kolenwolken.

Een tien plus. De adrenaline bruist tegen de kamers van haar hart. Ze kent vier soorten. De adrenaline vlak voor het contact: staat me een handdruk of een kogel te wachten? De adrenaline in levensgevaar. De adrenaline van een verwonding. De adrenaline wanneer je denkt aan wat er fout kan gaan.

Je moet altijd rekening houden met een fout.

Niko zegt: 'Kijk.'

Aaron weet dat ze rechts La Sagrada Familia te zien krijgt, Gaudi's

tempel van de waanzin, triomf van het geloof, bouwval van het katholicisme, monument van de grootste overwinning en de gruwelijkste mislukking, adembenemend, geweldig, en tegelijkertijd de hinderlijke afwezigheid van enige orde, mateloos en angstaanjagend.

Ze draait haar hoofd en kijkt uit het raam.

Maar er is daar niets. Helemaal niets.

De kathedraal is opgeslokt door een zwart gat, een afgrond waar het licht in stort, dat uitzet als het heelal, en Jordi, Niko en Aaron opzuigt alsof ze asteroïden aan de rand van een melkwegstelsel zijn.

Panisch wil ze naar Niko grijpen, maar haar hand is van haar lichaam gescheiden en gehoorzaamt haar niet.

Aaron sluit haar ogen en doet ze weer open.

Ze staan bij de kruising met de Carrer de Mallorca. Straatlantaarns lichten op. Taxichauffeurs lachen bij hun standplaats. Vrienden ontmoeten elkaar voor een bioscoop. Een hond trekt aan zijn riem. Een kind huilt.

Aaron fluistert: ‘Noem een getal tussen één en tien.’

Niko kijkt verbaasd, spottend.

‘Alsjeblieft.’

‘Drie.’

Ze zijn met zijn drieën en staan al voor het pakhuis bij de haven te wachten. Een zwarte Audi. Aaron ziet meteen dat hij opgevoerd is.

Egger is groot, lang en mager. Lenig, ondanks de vierenvijftig jaar waarop ze hem schat. Boedapester schoenen. Zijn pak is op maat gesneden, de dasknoop messcherp. In zijn knoopsgat zit een witte camelia. De hand die hij uitsteekt is gemanicurd, koel en glad. Hij heeft de sereniteit van iemand die Dostojevski in het origineel leest. Maar zijn afgetrainde nekspieren zijn gespannen als staaldraad, zelfs wanneer hij zijn hoofd maar heel even buigt en met een zachte, welluidende stem tegen Aaron zegt: ‘Op u had ik zelfs twee minuten gewacht.’

Hij is arrogant. Vermoedelijk omdat hij zelden mensen tegenkomt die het qua intelligentie tegen hem kunnen opnemen. Aaron twijfelt er niet aan dat hij weet hoe kostbaar het schilderij is. Hij kent beslist niet alleen de marktwaarde. Nee, de werkelijke waarde, de waarheid, de scherpe blik en de diepgang waarmee Chagall ‘De droomdansers’ in één dag heeft geschilderd, de kracht die ook Aaron bespeurde toen ze een reproductie ervan bekeek.

Wat moet het origineel prachtig zijn. Plotseling vraagt ze zich af waarom Egger het niet wil houden maar te gelde wil maken.

Hij maakt geen aanstalten om de vrouw en de pakweg tien jaar jongere man die hij bij zich heeft, aan hen voor te stellen. De vrouw is aantrekkelijk en zelfbewust. Uit de manier waarop ze op haar 13 centimeter lange stilettohakken rondrentelt, spreekt een opmerkelijk gevoel voor evenwicht. Als ze een tot de rand toe gevuld waterglas in haar hand had, zou ze geen druppel morsen.

De jongere man heeft ogen als fiches van zwart plastic, vlak en doods. Als er geen peuk in zijn mondhoek had gehangen, had je kunnen denken dat hij geen lippen had. Zijn neus is gebroken geweest en slordig rechtgezet. Op de rug van zijn linkerhand woekert een aangeboren wijnvlek.

Maar de gelijkenis met Egger is onmiskenbaar.

Broers. Merkwaaardig.

Ze dragen allebei een holster, dat kan Egger zelfs met zijn double-breasted pak van Savile Row niet maskeren. Aaron durft te wedden dat de ziel en zaligheid van Ficheoog een Glock 33 is. Egger heeft zoiets beslist niet nodig. Hij is geen man die dik doet met schiettuig. Bovendien heeft hij stijl: een wapen met een plastic handgreep zou niet bij hem passen. Eerder een Remington 1911 of een Beretta Target.

De holsters zijn leeg, ook dat ziet Aaron onmiddellijk.

Echt een voorzorg waarmee je vertrouwen wekt.

Niko vraagt: 'Waar is het schilderij?'

'Waar is het geld?'

Niko knikt naar Jordi, die de grote tas op de passagiersstoel van de Mercedes openmaakt. In Berlijn was overwogen om vals geld te gebruiken. Maar de beslaglegging zou pas plaatsvinden als ze het schilderij hadden. Omdat ze er rekening mee moesten houden dat het zich niet op de plaats van de 'presentatie' zou bevinden, was er voor schone, gebruikte bankbiljetten gekozen.

Eggers blik glijdt er dermate terloops overheen dat het aan minachting grenst. Zijn jukbeen gaat een millimeter omhoog in een soort glimlach. 'Alleen u, de vrouwen en ik. Uw mannen blijven hier bij hem.' Zijn broer. 'Beschouwt u hem maar als onderpand.'

Niko denkt even na. 'Akkoord.'

Ze volgen Egger en de vrouw het pakhuis in.

En Aaron weet dat ze hun eerste fout hebben begaan. Zij wilde bewa-

pend gaan met een kuitholster onder haar wijde broek, maar de beslissing rustte bij Niko, die Egger al kende. 'Hij vertrouwt niemand, ook niet iemand die zo mooi is als jij. Hij zal ons allebei fouilleren.'

Heeft hij niet gedaan. Waarom niet?

Aaron kijkt over zijn schouder. De Catalanen schudden hun hoofd als Ficheoog hun een pakje sigaretten voorhoudt. Prima kerels, daarvan heeft ze zich bij een schietoefening overtuigd. Daarna waren ze bij Josue voor het diner uitgenodigd. Kinderen die op de meubels stoeiden, gelach, paella, schnaps uit Andorra waarvan de tranen hen in de ogen sprongen.

Later gingen ze het dakterras op om te roken. Bomen hielden een gesprek met de wind. Door het bladerdak flonkerden raampjes als in een adventskalender. Wat zou dat van 3 december Aaron brengen? Partymuziek, vlakbij. Maar zij was ver weg. Jordi kwam een sigaret bietsen. Ze rookten als twee mensen die weten dat er niet achter elk venstertje een chocolaatje zit.

Jordi zei: 'Ik doe dit al te lang. Ik kan niet meer slapen. In januari krijg ik een bureau.'

De deur van het pakhuis valt achter Aaron in het slot. Een koffieopslag. De lucht is zo indringend dat ze even naar adem hapt. Paardenbloem, gekaramelliseerde suiker, vochtige pijptabak, vers gekloofd hout.

Op een baal koffie een sierlijst. Het schilderij.

Aaron vraagt: 'Mag ik?'

De vrouw reikt haar de lijst aan.

Ze heeft een buitengewoon gehoor. In de schietkelder rolden er een keer wat patronen uit Pavliks wapenrek.

Vijf, wist Aaron zonder te kijken.

Als ze buiten drie keer een droog plopgeluid hoort, weet ze dat er geen schilderij in de lijst zit. Dat een bureaubaan niet meer voor Jordi weggelegd is.

Als bij toverslag heeft de man die zich Egger noemt een Remington in zijn hand. Aaron gooit zich over balen heen, voelt hoe kogels de lucht verplaatsen, rolt om en komt in één beweging omhoog, ziet Niko in elkaar zakken en rent zigzaggend het achterste deel van de hal in, terwijl een gloeiende tang naar haar arm hapt en ze alleen maar kan denken: Niko! Niko! Niko!

Twee deuren, roulette. Ze zet alles op rood, rukt de rechterdeur open en bevindt zich in een pikdonkere gang. Al struikelend loopt ze op de

tast naar voren tot ze op een muur stuit. Verkeerde deur, hier loopt het dood. Ze perst zich in een nis. Er loopt iets warmes over haar arm. Geen pijn. Het licht gaat aan. Als een machine pompt haar hart een razende angst in haar bloedbaan. Lichtvoetige pasjes. De vrouw heeft haar stiletto's uitgetrokken en loopt op blote voeten.

Nog vijf meter. Aaron ziet het lichtknopje op de muur tegenover haar. Te ver weg. Ze keert die gedachte om als een munt en zoekt naar een alternatief.

Niets.

Nog vier.

Drie.

Aaron springt uit de nis. De vrouw vuurt. Rechterhand. Schampschot. Aarons vuist beukt op de schakelaar. Duisternis. Ze laat zich vallen, twee schoten in het niets. Haar benen klappen als een schaar dicht om de enkels van de vrouw en halen haar neer. Haar wijs- en middelvinger stoten hard tegen de plexus solaris van de ander, die rochelend naar adem hapt. Aaron merkt dat de vrouw de arm met het wapen kromt, grijpt kruislings haar hoofd, draait het uit alle macht om en hoort haar nek breken.

Ze pakt het pistool, voelt op de tast dat het een Walther is en trekt het magazijn eruit. Leeg. De hartmachine stuwt wanhoop door haar aderen. Maar misschien zit er een kogel in de loop.

Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft.

Aaron trilt te erg, ze kan het gewicht niet inschatten. Ze durft de slede niet ter controle naar achteren te trekken, te lawaaiig.

Haar polsslag is veel te hoog. Die moet omlaag naar zestig à zeventig, en ze zit ergens boven de tweehonderd. In die toestand kan ze de trekker niet eens overhalen.

Aaron dwingt zichzelf om langzaam met haar middenrif te ademen, vergroot haar longinhoud, voorziet haar spieren van pure zuurstof en geeft zichzelf dertig seconden om haar polsslag in bedwang te krijgen. Genoeg?

Ze staat in het donker. Ademt nog één keer diep in en uit. Half in, half uit. Haar rechterhand vindt het lichtknopje.

Nu.

Ze doet het licht aan. Ficheoog. Vijftig meter. Haar vinger rukt aan de trekker. Ze heeft nog nooit zoiets moois gehoord als het geluid van dit schot. Ze raakt Ficheoog in de hals. Hij maakt een halve draai en

valt om. Zestig roffelende passen. Ficheoog staart naar het plafond. Zijn slagader is niet geraakt, maar hij kan niet bewegen. Shock. Aan zijn Glock 33 met geluiddemper ontbreken drie patronen. Jordi, Ruben, Josue.

Sprong in de hal, stilstand, met beide handen mikken, lichaamsoppervlak verkleinen. Geen Egger.

Niko! Niko! Niko!

Hij ligt in foetushouding naast de lege lijst. Zijn overhemd is nat van het bloed. Tussen zijn lippen welt rood schuim op. Zijn stem is even zacht als zijn ademhaling tijdens zijn slaap. ‘Wegwezen.’

Ze probeert hem overeind te krijgen, negentig kilo spieren, krijgt het niet voor elkaar. Probeert het nog eens. Blijft het proberen.

Waar is Egger?

Niko pakt haar hand. Hij trekt haar naar zich toe, haar oor aan zijn mond. Ze verstaat wat hij zegt, maar begrijpt het niet.

‘Het moet,’ weet hij eruit te krijgen.

Egger tovert zichzelf de hal binnen als op een toneel. Aaron laat zich op de grond vallen. Ze vuren tegelijkertijd. Vijf schoten die klinken als één. Hij duikt weg. Ze weet niet of ze hem heeft geraakt. Nee. Aaron hoort dat hij een nieuw magazijn in de schacht duwt.

Niko’s blik. Een eeuwigheid.

Ze rent ervandoor. De Remington ratelt. Aaron klemt de Glock tussen haar tanden en gooit zich met een dubbele flikflak naar buiten. Wordt geraakt, alweer in haar rechterarm, verliest haar evenwicht, smakt op haar rug, vuurt over haar hoofd twee schoten op de deur af en rolt in dekking.

Ziet de drie lijken.

Aaron wil opveren, maar voelt haar lichaam niet meer. Ze bidt vurig dat het noodaggregaat aan zal slaan om de vijf procent reserve vrij te geven die een mens nog overheeft wanneer het afgelopen lijkt.

Ze kromt een pink.

Gelukt.

Twee vingers.

Gelukt.

Bewegen!

Ze kruipt naar de Daimler. Ploft achter het stuur.

De sleutel zit erin.

De zware limousine schiet loeiend weg. Egger vliegt met een snoek-

sprong de hal uit. Kogels verbrijzelen het zijraampje. Een projectiel haalt Aarons nek open. De auto zwabbert de Via de Circulació op. Vijfhonderd meter vol gas. Ze scheurt over de oprit en voegt in op de snelweg langs de stad. Links vermoedt ze steile rotsen, rechts flitsen havenlichten voorbij als fotonen in een deeltjesversneller.

Nu voelt ze de schotwonden pas. Haar rechterarm is ijskoud, haar hand een vuurbal. Er loopt bloed over haar rug.

Aaron kijkt in de spiegel.

En ziet de Audi.

Ze geeft plankgas en voert de snelheid op tot tweehonderdvijftig. Desondanks komt Egger dichterbij. Zijn wagen is vijfhonderd kilo lichter en heeft twee keer zoveel pk. Voor haar zwenkt een stationcar uit die een vrachtwagen wil inhalen. Ze stuurt van de rijbaan naar de vluchtstrook. De zijspiegel schampt een verkeersbord, wordt afgerukt en wervelt het donker in.

Egger kleeft aan Aarons bumper. Ze duiken de tunnel bij de Plaça de les Drassanes in. Tweehonderdzig. Wanhopig beseft ze: *meer haal ik er niet uit.*

Hij brengt de Audi moeiteloos links naast haar.

Ze kijken elkaar aan.

Een eeuwigdurend ogenblik.

Voor zich bespeurt ze een schaduw, een auto. Haar blik schiet naar de rijbaan, geen vluchtstrook, uitwijken gaat niet, ze weet dat haar nog maar een paar ogenblikken resten, terwijl ze met haar gewonde arm haar wapen optilt.

Ze heeft haar vinger om de trekker, maar Egger is sneller.

In haar hoofd explodeert iets. Een bliksemschicht klieft de wereld als papier. Aaron ziet alles extreem vertraagd, blinkend wit als in een grotesk overbelichte film: het plafond van de auto, dat draait tot het zich onder haar bevindt, de bankbiljetten die als dorre bladeren uit de tas met geld fladderen, haar gezicht in de achteruitkijkspiegel, een amorf landschap, een sneeuwwoestenij, het eeuwige niets.

Daarna nog eens hetzelfde, maar dan duizend keer versneld, een en al werveling, pijn, schreeuwen. En opnieuw een bliksemschicht.

Binnen een nanoseconde is de wereld weg.

Aaron hoort staal in beton dringen en dan is het eindelijk stil, stil, stil. Het laatste wat ze zich zal herinneren is de koffiestank, walgelijk als koude as.